

Стислий виклад рішення від 22 жовтня 2020 року

На момент подання заяви до Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявник тримався під вартою у Одеському слідчому ізоляторі.

До Європейського суду заявник скаржився за статтями 3 та 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на неналежні умови тримання його під вартою у період з жовтня 2011 року до листопада 2019 року та відсутність у національному законодавстві ефективного засобу юридичного захисту. Заявник також подав інші скарги, які, з огляду на відповідну усталену практику Європейського суду, порушували питання за пунктом 3 статті 5 Конвенції у зв'язку з надмірною тривалістю тримання під вартою під час досудового слідства та за пунктом 1 статті 6 Конвенції у зв'язку з тривалістю кримінального провадження щодо нього. Також заявник скаржився за статтею 3 Конвенції на умови тримання його під вартою у період з 2003 року до 22 січня 2010 року.

Розглянувши скарги заявника за статтями 3 та 13 Конвенції, Європейський суд нагадав, що під час встановлення, чи є умови тримання такими, «що принижують гідність» у розумінні статті 3 Конвенції, серйозний брак простору у в'язничних камерах вважається дуже впливовим чинником та може становити порушення як сам собою, так і в сукупності з іншими недоліками. Посилаючись на свою попередню практику, Європейський суд дійшов висновку, що умови тримання заявника під вартою були неналежними і у нього не було ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з його скаргами, та констатував порушення статей 3 та 13 Конвенції.

Щодо інших скарг заявника Європейський суд, посилаючись на свою попередню практику у справах проти України, констатував порушення пункту 3 статті 5 та пункту 1 статті 6 Конвенції.

Розглянувши скаргу заявника на умови тримання його під вартою у період з 2003 року до 22 січня 2010 року Європейський суд дійшов висновку, що ці скарги були подані поза розумним строком та відхилив їх відповідно до пунктів 1 та 4 статті 35 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* прийнятними скарги на неналежні умови тримання під вартою з жовтня 2011 року та відсутність у національному законодавстві ефективного засобу юридичного захисту, а також інші скарги за усталеною практикою Суду, наведені в таблиці у додатку, а решту скарг у заяві — непринятними;

2. *Постановляє*, що ці скарги свідчать про порушення статей 3 та 13 Конвенції у зв'язку з неналежними умовами тримання під вартою;

3. *Постановляє*, що було порушення Конвенції щодо інших скарг, поданих за усталеною практикою Суду (див. таблицю у додатку);

4. *Постановляє*, що:

(a) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику суму, зазначену в таблиці у додатку, яка має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти.